

ΣΟΦΙ
ΕΡΓΟΥΙΝ

ΟΔΗΓΟΣ
ΠΡΟΙΚΟ
ΘΗΡΙΑΣ
για ΚΥΡΙΕΣ

Η
ΣΕΖΟΝ ΞΕΚΙΝΑ
και ΔΕΝ ΥΠΑΡΧΕΙ
ΟΥΤΕ ΛΕΠΤΟ
ΓΙΑ ΧΑΣΙΜΟ...

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Οδηγός προικοθηρίας για κυρίες**

ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: *A Lady's Guide to Fortune-Hunting*

Από τις Εκδόσεις *HarperCollinsPublishers*, Λονδίνο 2022

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: *Sophie Irwin*

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Σέβυ Σπυριδογιαννάκη

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Μαρία Σεβαστιάδου

ΣΧΕΔΙΑΣΜΟΣ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: *Caroline Young*

ΜΑΚΕΤΑ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Βίκυ Αυδή

ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Σπυριδούλα Βονίτση

© Irwin Editorial Limited, 2022

© Εξωφύλλου: *HarperCollinsPublishers Ltd* 2022

© Εικόνων εξωφύλλου: www.shutterstock.com

© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2022

Πρώτη έκδοση: Φεβρουάριος 2023

Έντυπη έκδοση ISBN 978-618-01-4817-6

Ηλεκτρονική έκδοση ISBN 978-618-01-4817-6

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτίου.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής άδειας του εκδότη κατά οποιοδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε. | PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Από το 1979 Publishers since 1979

Έδρα: Head Office:

Τατοίου 121, 144 52 Μεταμόρφωση 121, Tatoi Str., 144 52 Metamorfossi, Greece

Βιβλιοπωλείο: Bookstore:

Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα 13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece

Τηλ.: 2102804800 • fax: 2102819550 | Τηλ.: 2102804800 • fax: 2102819550

e-mail: info@psychogios.gr

www.psychogios.gr • <http://blog.psychogios.gr>

ΣΟΦΙ
ΕΡΓΟΥΙΝ

ΟΔΗΓΟΣ
ΠΡΟΙΚΟ
ΘΗΡΙΑΣ
για ΚΥΡΙΕΣ

Μετάφραση: Σέβυ Σπυριδογιαννάκη

*Για τη Φραν, που με βοήθησε να κάνω την αρχή.
Και την οικογένειά μου, που με βοήθησε να συνεχίσω.*

Χωρίς να έχει σε ιδιαίτερη εκτίμηση τους άντρες ή τον θεσμό του γάμου, αυτός ήταν ανέκαθεν ο στόχος της: ήταν η μοναδική εξασφάλιση για μορφωμένες νεαρές γυναίκες με μικρή περιουσία, και παρόλο που είναι αβέβαιο αν φέρνει ευτυχία, μάλλον είναι το πιο ευχάριστο συντηρητικό τους κατὰ της ένδειας.

Τζέιν Όστεν, Περηφάνια και προκατάληψη

Νέτλεϊ Κότατζ, Μπίντινγκτον, Ντορσετσία, 1818

Δε θα με παντρευτείτε;» επανέλαβε η Μις Τάλμποτ, μην μπορώντας να το πιστέψει.

«Φοβάμαι πως όχι», απάντησε ο κύριος Τσαρλς Λίνφιλντ, με το πρόσωπό του ακινητοποιημένο σ' έναν εμψυχωτικά απολογητικό μορφασμό – το είδος του μορφασμού τον οποίο θα έκανε κάποιος απολογούμενος που δε θα μπορούσε να παρευρεθεί στα γενέθλια ενός φίλου και όχι ενώ έληγε έναν αρραβώνα δύο ετών.

Η Κίτι τον κοίταξε με γουρλωμένα μάτια, αδυνατώντας να καταλάβει. Η Κάθριν Τάλμποτ –Κίτι για την οικογένεια και τον στενό της κύκλο– δεν ήταν ιδιαίτερα συνηθισμένη να μην καταλαβαίνει. Για την ακρίβεια, φημιζόταν μέσα στην οικογένειά της και στο Μπίντινγκτον γενικότερα για την ευστροφία της και το ταλέντο της στην επίλυση πρακτικών προβλημάτων. Ωστόσο εκείνη τη στιγμή η Κίτι ένιωθε τελείως χαμένη. Η ίδια και ο Τσαρλς επρόκειτο να παντρευτούν. Το γνώριζε χρόνια. Και τώρα αυτό δε θα γινόταν; Τι θα έπρεπε να πει κανείς, τι θα έπρεπε να νιώσει στο άκουσμα ενός τέτοιου νέου; Τα πάντα είχαν αλλάξει. Κι όμως, ο Τσαρλς έδειχνε ακόμη ίδιος, ντυμένος με ρούχα τα οποία η Κίτι είχε δει χιλιάδες φορές να τα φοράει, με αυτό το ατημέλητο στυλ με το οποίο μόνο οι πλούσιοι μπορούν να τη

βγάλουν καθαρή: περίτεχνα κεντημένο γιλέκο εντελώς στραβοκουμπωμένο, γραβάτα με κραυγαλέα χρώματα που περισσότερο την είχε μπερδέψει παρά την είχε δέσει. *Θα έπρεπε τουλάχιστον*, σκέφτηκε η Κίτι κοιτάζοντας αυτή τη φορική γραβάτα, με την αγανάκτησή της να φουντώνει όλο και πιο πολύ, *να έχει ντυθεί κατάλληλα για την περίπτωση.*

Μέρος αυτού του θυμού πρέπει να διαφάνηκε στην έκφρασή της, μιας και αμέσως ο κύριος Λίνφιλντ άλλαξε το εξοργιστικό ύφος απολογητικής συγκατάβασης σε ύφος μουτρωμένου σχολειαρόπαιδου.

«Ω, δεν υπάρχει λόγος να με κοιτάζετε έτσι», αντέτεινε κοφτά. «Δεν είχαμε δώσει ποτέ κάποια επίσημη υπόσχεση ο ένας στον άλλο».

«Δεν είχαμε δώσει επίσημη υπόσχεση ο ένας στον άλλο;» Η Κίτι ανέκτησε την πυγμή της και ανακάλυψε, επιπλέον, ότι ένιωθε απόλυτα εξοργισμένη. Τον αδιόρθωτο παλιάνθρωπο. «Μιλάμε για γάμο τα τελευταία δύο χρόνια. Απλώς καθυστερήσαμε τόσο πολύ λόγω του θανάτου της μητέρας μου και της αρρώστιας του πατέρα μου! Μου υποσχέθήκατε... μου υποσχέθήκατε πάρα πολλά πράγματα».

«Μόνο κουβέντα για παιδιά είχαμε κάνει», διαμαρτυρήθηκε αυτός πεισματάρικα και μετά πρόσθεσε: «Και εξάλλου δεν είναι ότι μπορούσα να ακυρώσω όταν ο πατέρας σας ήταν στο κατώφλι του θανάτου. Δε θα ήταν καθόλου πρόπον».

«Α, και υποθέτω ότι, τώρα που πέθανε –ούτε μήνα δεν έχει κλείσει κάτω από το χώμα–, μπορούσατε επιτέλους να με παρατήσετε;» είπε η Κίτι οργισμένη. «Αυτό δηλαδή είναι πιο “πρόπον”;»

Ο Τσαρλς πέρασε το χέρι μέσα από τα μαλλιά του, ρίχνοντας κλεφτές ματιές προς την πόρτα.

«Ακούστε, δεν έχει νόημα να το συζητάμε όταν είστε έτσι», είπε με το προσποιητό ύφος κάποιου που έχει δοκιμαστεί σκληρά και, παρ’ όλα αυτά, δε χάνει την υπομονή του. «Ίσως είναι προτιμότερο να φύγω».

«Να φύγετε; Δεν είναι δυνατόν να ανακοινώνετε ένα τέτοιο νέο και να μη δίνετε εξηγήσεις. Σας είδα μόλις την προηγούμενη εβδομάδα και συζητούσαμε να παντρευτούμε τον Μάιο· σε λιγότερο από τρεις μήνες».

«Ίσως θα ήταν προτιμότερο να έχω γράψει γράμμα», μονολόγησε αυτός, εξακολουθώντας να κοιτάζει την πόρτα με λαχτάρα. «Η Μέρι είπε ότι αυτός είναι ο καλύτερος τρόπος, αλλά εγώ πιστεύω ότι το γράμμα θα ήταν πιο απλό. Δεν μπορώ να σκεφτώ κανονικά με σας να μου τσιρζίζετε».

Η Κίτι άφησε κατά μέρος τους πολλούς λόγους εκνευρισμού της και, με το ένστικτο πραγματικού κυνηγού, εστίασε μόνο στην πληροφορία που ξεπετάχτηκε μόλις.

«Η Μέρι;» ρώτησε απότομα. «Η Μέρι Σπένσερ; Τι δουλειά ακριβώς έχει η δεσποινίς Σπένσερ με αυτό; Δεν είχα αντιληφθεί ότι έχει επιστρέψει στο Μπίντινγκτον».

«Α, ναι, ναι, βεβαίως, είναι... δηλαδή...» ψέλλισε ο κύριος Λίνφιλντ, καθώς σταγόνες ιδρώτα άρχισαν να γυαλίζουν στο μέτωπό του. «Η μητέρα μου την προσκάλεσε να μείνει μαζί μας για λίγο. Θα είναι καλό για τις αδερφές μου να κάνουν γνωριμίες με άλλες δεσποινίδες».

«Και μιλήσατε με τη δεσποινίδα Σπένσερ για το ότι σκεφτόσασταν να λήξετε τον αρραβώνα μας;»

«Α, ναι, έδειξε τόση κατανόηση για την κατάσταση –και των δυο μας την κατάσταση–, και οφείλω να ομολογήσω ότι μου έκανε καλό να μπορώ να... να μιλήσω σε κάποιον γι' αυτό».

Σιωπή για μια στιγμή. Και μετά, σχεδόν αδιάφορα: «Κύριε Λίνφιλντ, σκοπεύετε να κάνετε πρόταση γάμου στη δεσποινίδα Σπένσερ;»

«Όχι! Δηλαδή θέλω να πω... εμείς ήδη... Οπότε θεώρησα πως ήταν καλύτερο να... να έρθω εδώ...»

«Κατάλαβα», αποκρίθηκε η Κίτι – και όντως είχε καταλάβει. «Λοιπόν, υποθέτω ότι πρέπει να σας συγχαρώ για την αυτοπεποίθησή σας, κύριε Λίνφιλντ. Είναι πραγματικό κατόρθωμα να

κάνεις πρόταση γάμου σε μια γυναίκα ενώ είσαι ήδη αρραβωνιασμένος με άλλη. Μπράβο, ειλικρινά».

«Αυτό ακριβώς κάνετε κάθε φορά!» διαμαρτυρήθηκε ο κύριος Λίνφιλντ, επιστρατεύοντας επιτέλους λίγο κουράγιο. «Φέρονετε τα πάνω κάτω μέχρι που ο άλλος δεν καταλαβαίνει ποιο είναι το πάνω και ποιο το κάτω. Σκεφτήκατε, μήπως, ότι ίσως το έκανα για να μη σας πληγώσω; Πως δεν ήθελα να αναγκαστώ να σας πω την αλήθεια, ότι, αν θέλω να έχω μια επιτυχημένη πολιτική καριέρα, πολύ δύσκολα μπορώ να το καταφέρω αν είμαι παντρεμένος με κάποια σας εσάς;»

Ο ειρωνικός τόνος του τη σόκαρε. «Και τι ακριβώς σημαίνει αυτό;» τον ρώτησε επιτακτικά.

Αυτός άνοιξε τα χέρια του, σαν να την καλούσε να κοιτάξει γύρω της. Η Κίτι δεν κοίταξε. Ήξερε τι θα έβλεπε, μιας κι έστεκε μέσα σ' αυτό το δωμάτιο κάθε μέρα της ζωής της: τα φθαρμένα ανάκλιτρα στριμωγμένα δίπλα στο τζάκι για ζεστασιά, το κάποτε κομψό χαλί μπροστά από το τζάκι τώρα σκοροφαγωμένο και κουρελιασμένο, ράφια που κάποτε ήταν γεμάτα βιβλία τώρα να στέκουν άδεια.

«Μπορεί να ζούμε στην ίδια πόλη, αλλά ανήκουμε σε διαφορετικούς κόσμους». Ο Λίνφιλντ κούνησε ξανά τα χέρια του, δείχνοντας τον χώρο ολόγυρα. «Είμαι γιος γαιοκτήμονα! Και η μαμά με τη δεσποινίδα Σπένσερ με βοήθησαν να δω ότι δε με παίρνει να συνάψω έναν ανάρμοστο γάμο αν θέλω να δημιουργήσω ένα όνομα».

Πρώτη φορά η Κίτι είχε σε τέτοιο βαθμό επίγνωση του χτύπου της καρδιάς της, που ακουγόταν δυνατά μέσα στα αυτιά της. Ένας *ανάρμοστος* γάμος ήταν, λοιπόν, γι' αυτόν;

«Κύριε Λίνφιλντ...» είπε σιγανά, αλλά με δηκτικότητα. «Άς μην υπάρχουν ψέματα μεταξύ μας. Δεν είχατε κανένα θέμα με τον αρραβώνα μας μέχρι που ξανασυναντήσατε την όμορφη δεσποινίδα Σπένσερ. Γιος γαιοκτήμονα, λέτε! Δεν περίμενα ποτέ ότι η οικογένειά σας θα ανεχόταν μια τέτοια ανάρμοστη για έναν

κύριο συμπεριφορά. Ίσως θα έπρεπε να χαιρόμαι που αποδείξατε πόσο παντελώς επαίσχυντος είστε προτού είναι πολύ αργά».

Κατέφερε κάθε χτύπημα με την ακρίβεια και τη δύναμη του πυγμαίου τζέντλεμαν Τζάκσον, και ο Τσαρλς –κύριος Λίνφιλντ πλέον– τρέκλισε προς τα πίσω.

«Πώς μπορείτε να λέτε κάτι τέτοιο;» ρώτησε σοκαρισμένος. «Η συμπεριφορά μου δεν είναι *ανάρμοστη*. Θα έλεγα ότι γίνεστε μάλλον υστερική». Ο κύριος Λίνφιλντ ήταν πλέον κάθιδρος και στριφογύριζε αμήχανα. «Θέλω πραγματικά να παραμείνουμε καλοί φίλοι. Πρέπει να καταλάβετε, Κίτ...»

«*Δεσποινίς Τάλμποτ*», τον διόρθωσε με παγερή ευγένεια. Ένα ουρλιαχτό οργής την τράνταξε σύγκορμα, αλλά το συγκράτησε, δείχνοντας απότομα την πόρτα με ένα νεύμα του χεριού της. «Θα με συγχωρήσετε αν σας ζητήσω να αποχωρήσετε μόνος σας, κύριε Λίνφιλντ».

Έπειτα από μια ελαφριά υπόκλιση, αυτός σχεδόν το 'βαλε στα πόδια, δίχως να κοιτάξει πίσω.

Η Κίτι στάθηκε ακίνητη για μια στιγμή, κρατώντας την αναπνοή της σαν για να αποσοβήσει την επέλαση μίας ακόμα μεγαλύτερης καταστροφής. Κατόπιν πήγε προς το παράθυρο, απ' όπου έμπαινε ο πρωινός ήλιος, έγειρε το μέτωπό της πάνω στο τζάμι και ξεφύσησε αργά. Από αυτό το παράθυρο είχε κανείς απρόσκοπτη θέα στον κήπο: οι ασφόδελοι, που άρχιζαν μόλις να ανθίζουν, το μποστάني με τα λαχανικά, γεμάτο αγριόχορτα ακόμη, και τα κοτόπουλα, που έβοσκαν ελεύθερα ψάχνοντας σκουλήκια. Η ζωή εκεί έξω συνεχιζόταν. Κι όμως, από τη δική της πλευρά του παραθύρου τα πάντα είχαν καταστραφεί εντελώς.

Ήταν μόνες τους. Παντελώς μόνες τους πλέον, χωρίς ούτε έναν άνθρωπο στον οποίο να μπορούν να στραφούν. Η μητέρα και ο πατέρας είχαν φύγει, κι αυτή την ώρα της απελπιστικής ανάγκης, όταν λαχταρούσε περισσότερο από ποτέ να ζητήσει τη συμβουλή τους, δεν μπορούσε. Δεν υπήρχε απολύτως κανένας

στον οποίο να μπορεί να αποταθεί. Ο πανικός άρχισε να φουτώνει μέσα της. Τι θα έκανε τώρα;

Μπορεί και να είχε μείνει σ' αυτή τη θέση επί ώρες αν δεν τη διέκοπτε η μικρότερη αδερφή της, η δεκάχρονη Τζέιν, η οποία όρμησε στο δωμάτιο έπειτα από μερικά λεπτά με την υπεροψία βασιλικού αγγελιοφόρου.

«Κίτι, πού είναι το βιβλίο της Σέσιλι;» ρώτησε επιτακτικά.

«Ήταν στην κουζίνα χθες», απάντησε η Κίτι, δίχως να πάρει το βλέμμα της από τον κήπο. Θα έπρεπε να ξεχορταριάσουν το παρτέρι με τις αγκινάρες αργότερα το απόγευμα· θα χρειάζονταν να φυτευτεί σύντομα. Από μακριά άκουσε την Τζέιν να φωνάζει τη Σέσιλι, μεταφέροντας τα λόγια της.

«Έχει κοιτάξει εκεί», ήρθε η απάντηση.

«Ε, να ξανακοιτάξετε», είπε η Κίτι, κάνοντας ένα ανυπόμονο νεύμα με το χέρι.

Η πόρτα άνοιξε κι έκλεισε με θόρυβο. «Λέει ότι δεν είναι εκεί, κι αν το έχεις πουλήσει, θα στενοχωρηθεί πολύ, γιατί ήταν δώρο από τον εφημέριο».

«Ω, για όνομα του Θεού!» ξέσπασε η Κίτι. «Μπορείς να πεις στη Σέσιλι ότι δεν μπορώ να ψάξω για το χαζοβιβλίο του εφημέριου γιατί με παράτησε μόλις ο αρραβωνιαστικός μου και χρειάζομαι λίγα λεπτά να συνέλθω; Αν δε ζητάω πολλά!»

Με το που η Τζέιν μετέφερε στη Σέσιλι αυτό το ασυνήθιστο μήνυμα, σύσσωμο το σπιτικό –και οι τέσσερις αδερφές της Κίτι, μαζί και ο Μπραμπλ, ο σκύλος– κατέβηκε στο σαλόνι, γεμίζοντας στη στιγμή τον χώρο με φασαρία.

«Κίτι, τι είναι αυτό, ότι σε παράτησε ο κύριος Λίνφιλντ; Είναι αλήθεια;»

«Ποτέ δεν τον συμπάθησα... Με χάιδευε στο κεφάλι σαν να είμαι παιδάκι».

«Το βιβλίο μου δεν είναι στην κουζίνα».

Η Κίτι τούς είπε όσο γινόταν πιο συνοπτικά τι είχε συμβεί, με το κεφάλι ακόμη ακουμπισμένο στο τζάμι. Μετά επικράτη-

σε σιωπή, καθώς οι αδερφές της κοιτούσαν αβέβαια η μια την άλλη. Έπειτα από μερικά λεπτά η Τζέιν –έχοντας βαρεθεί– πήγε στο ετοιμόρροπο πιανοφόρτε κι έσπασε τη σιωπή παίζοντας μια εύθυμη μελωδία. Η Τζέιν δεν είχε κάνει ποτέ μαθήματα πιάνου, αλλά ό,τι της έλειπε σε ταλέντο το αναπλήρωνε με πάθος και ένταση.

«Πόσο φρικτό...» είπε τελικά σοκαρισμένη η Μπέατρις, η δεκαεννιάχρονη αδερφή της Κίτι, με την οποία ήταν πιο κοντά τόσο στην ηλικία όσο και ως προς την ιδιοσυγκρασία. «Ω αγαπημένη μου Κίτι, λυπάμαι τόσο πολύ... Πρέπει να είσαι συντετριμμένη».

Η Κίτι έστρεψε απότομα το κεφάλι της. «Συντετριμμένη; Μπέατρις, αυτό είναι τελείως άσχετο. Αν δεν παντρευτώ τον κύριο Λίνφιλντ, έχουμε καταστραφεί. Ο μπαμπάς και η μαμά μπορεί να μας άφησαν το σπίτι, αλλά εκτός από αυτό άφησαν κι ένα τεράστιο χρέος. Βασιζόμουν στην περιουσία των Λίνφιλντ για να σωθούμε».

«Θα παντρευόσουν τον κύριο Λίνφιλντ για την περιουσία του;» ρώτησε η Σέσιλι, με έναν τόνο επίκρισης στη φωνή της. Στα δεκαοχτώ της η διανοούμενη της οικογένειας είχε, κατά τις αδερφές της, υπερβολικά ανεπτυγμένη αίσθηση ηθικής.

«Ε, πάντως σίγουρα όχι για την ακεραιότητά του ή για τον λόγο της τιμής του», απάντησε πικρόχολα η Κίτι. «Απλώς λυπάμαι που δεν είχα το μυαλό να τελειώνουμε μια ώρα αργότερα. Δεν έπρεπε να έχουμε αναβάλει τον γάμο όταν πέθανε η μαμά. Το ήξερα ότι ένας αρραβώνας που τραβάει πολύ σε μάκρος δεν έχει καλά ξεμπερδέματα. Όσο σκέφτομαι ότι ο μπαμπάς θεωρούσε πως θα φαινόταν απρεπές...»

«Πόσο άσχημα είναι τα πράγματα, Κίτι;» ρώτησε η Μπέατρις. Η Κίτι την κοίταξε σιωπηλή για μερικά λεπτά. Πώς μπορούσε να τους πει; Πώς μπορούσε να τους εξηγήσει όλα όσα επρόκειτο να συμβούν;

«Είναι... σοβαρά», είπε προσεκτικά η Κίτι. «Ο μπαμπάς είχε υποθηκεύσει ξανά το σπίτι σε κάτι μάλλον ανυπόληπτους αν-

θρώπους. Τα πράγματα που πούλησα –τα βιβλία μας, τα ασημικά, κάποια από τα κοσμήματα της μαμάς– ήταν αρκετά ώστε να τους κρατήσω μακριά για ένα διάστημα, αλλά την πρώτη Ιουνίου θα επιστρέψουν. Σε λιγότερο από τέσσερις μήνες. Κι αν δεν έχουμε αρκετά χρήματα ή κάποια απόδειξη ότι μπορούμε να αρχίσουμε να τους πληρώνουμε, τότε...»

«... Θα πρέπει να φύγουμε; Μα αυτό είναι το σπίτι μας...» Το χείλος της Χάριετ έτρεμε. Ως η δεύτερη μικρότερη, ήταν κάπως πιο ευαίσθητη από την Τζέιν, η οποία τουλάχιστον είχε σταματήσει να παίζει και καθόταν ήσυχα στο σκαμπό παρακολουθώντας.

Η καρδιά της Κίτι δεν της πήγαινε να τους πει ότι τα πράγματα θα ήταν χειρότερα από το να πρέπει απλώς να φύγουν. Ότι η πώληση του Νέτλεϊ Κότατζ ίσα που θα κάλυπτε τα χρέη τους κι ότι κατόπιν δε θα έμενε τίποτα ώστε να μπορούν να συντηρούνται. Μην έχοντας πουθενά να πάνε και χωρίς κάποια προφανή πηγή εισοδήματος, το μέλλον προμηνυόταν ζοφερό. Δεν είχαν άλλη επιλογή από το να χωριστούν, βέβαια. Η ίδια και η Μπέατρις μπορεί να έβρισκαν κάποια δουλειά στο Σόλσμπερι ή σε κάποια από τις μεγαλύτερες πόλεις εκεί κοντά, ίσως ως οικονομικοί – ή προσωπικές υπηρέτριες κάποιας κυρίας αν ήταν πραγματικά τυχερές. Η Σέσιλι... Εντάξει, η Κίτι δεν μπορούσε να φανταστεί τη Σέσιλι να θέλει ή να μπορεί να εργαστεί για κάποιον, αλλά με τη μόρφωσή της θα μπορούσε να δοκιμάσει κάποια σχολή. Η Χάριετ –αχ, η Χάριετ ήταν τόσο μικρή– θα έπρεπε να κάνει το ίδιο. Κάπου όπου να παρέχεται στέγη και σίτιση. Και η Τζέιν... Η κυρία Πάλμερ στην πόλη, αν και απίστευτα στριμμένη, είχε πάντα αδυναμία στην Τζέιν. Μπορεί να πειθόταν να την κρατήσει ώσπου να μεγαλώσει αρκετά ώστε να μπορεί κι εκείνη να βρει δουλειά.

Η Κίτι φαντάστηκε όλες τις αδερφές της χωρισμένες και διασκορπισμένες στα τέσσερα σημεία του ορίζοντα. Θα ήταν ποτέ ξανά μαζί, όπως τώρα; Κι αν τα πράγματα ήταν πολύ χειρότερα από αυτό το ήδη ζοφερό σενάριο; Εικόνες καθεμιάς τους μό-

νης, πεινασμένης και απελπισμένης περνούσαν μπροστά από τα μάτια της. Η Κίτι δεν είχε ρίξει ακόμη ούτε ένα δάκρυ για τον κύριο Λίνφιλντ – δεν άξιζε τα δάκρυά της –, αλλά τώρα ο λαϊμός της πονούσε αφόρητα. Είχαν χάσει ήδη τόσο πολλά. Η Κίτι ήταν αυτή που είχε αναγκαστεί να τους εξηγήσει ότι η μαμά δε θα γινόταν καλά. Η Κίτι τούς είχε ανακοινώσει τον θάνατο του πατέρα. Πώς ήταν δυνατόν τώρα να τους εξηγήσει ότι τα χειρότερα δεν είχαν έρθει ακόμη; Δεν έβρισκε τις λέξεις. Η Κίτι δεν ήταν η μητέρα τους, η οποία μπορούσε από το τίποτα να βρει και να πει πράγματα καθησυχαστικά ως διά μαγείας, ούτε ο πατέρας τους, ο οποίος είχε πάντα την ικανότητα να σου λέει πως όλα θα πάνε καλά με μια σιγουριά που σε έκανε να τον πιστέψεις. Όχι, η Κίτι ήταν εκείνη που έλυne τα προβλήματα στην οικογένεια – αλλά αυτό το εμπόδιο παραήταν τεράστιο για να το υπερβεί μόνο με τη θέληση. Ευχόταν απεγνωσμένα να υπήρχε κάποιος που θα μπορούσε να κουβαλήσει το φορτίο μαζί της, φορτίο βαρύ για την τρυφερή ηλικία των είκοσι, αλλά δεν υπήρχε. Το πρόσωπο των αδερφών της ήταν στραμμένο και προσηλωμένο πάνω της. Ήταν τόσο σίγουρες ότι ακόμα και τώρα θα μπορούσε να τα διορθώσει όλα. Όπως έκανε πάντα.

Όπως θα έκανε πάντα.

Η ώρα της απελπισίας είχε περάσει. Δε θα επέτρεπε να ηττηθεί τόσο εύκολα – δεν είχε το περιθώριο. Κατάπιε τα δάκρυά της και ίσιωσε τους ώμους.

«Έχουμε πάνω από τέσσερις μήνες μέχρι την πρώτη Ιουνίου», είπε αποφασιστικά, απομακρυνόμενη από το παράθυρο. «Είναι αρκετός χρόνος, πιστεύω, να καταφέρουμε κάτι αρκετά αξιοσημείωτο. Σε μια πόλη όπως το Μπίντινγκτον μπόρεσα να θηρεύσω έναν πλούσιο αρραβωνιαστικό. Παρόλο που αποδείχθηκε νυφίτσα, δεν υπάρχει λόγος να πιστεύουμε πως η άσκηση δεν μπορεί να επαναληφθεί, πολύ απλά».

«Δε νομίζω να μένουν εδώ γύρω άλλοι πλούσιοι άντρες», επισήμανε η Μπέατρις.

«Ακριβώς!» συμφώνησε η αδερφή της εύθυμα, με βλέμμα αφύσικα φωτεινό. «Γι' αυτό, λοιπόν, πρέπει να ταξιδέψω σ' ένα πιο πρόσφορο έδαφος. Μπέατρις, αναλαμβάνεις τα ηνία, γιατί εγώ φεύγω για το Λονδίνο».

Δεν είναι σπάνιο να συναντάει κανείς ανθρώπους που συνηθίζουν να διατυπώνουν εκκεντρικούς ισχυρισμούς. Είναι σπανιότερο να συναντάει κανείς ανθρώπους που συνηθίζουν επίσης να τους υλοποιούν, και η δεσποινίς Κίτι Τάλμποτ ανήκε σ' αυτή τη δεύτερη ομάδα.

Ούτε τρεις εβδομάδες έπειτα από κείνο το μελαγχολικό πρωί στο σαλόνι του Νέτλεϊ Κότατζ, η ίδια και η Σέσιλι κλυδωνίζονταν μέσα σε μια άμαξα καθ' οδόν προς το Λονδίνο. Ήταν ένα κουραστικό ταξίδι τριών ημερών, κατά τις οποίες τραντάζονταν στα καθίσματά τους, συνοδεία ενός συρφετού ανθρώπων και πουλερικών, με το εξοχικό τοπίο του Ντορσετσαίρ να ξεθωριάζει αργά και να χάνεται από τα μάτια τους καθώς διέσχιζαν τη μια κοιμητεία μετά την άλλη. Η Κίτι περνούσε μεγάλο μέρος της διαδρομής κοιτάζοντας από το παράθυρο. Ως το τέλος της πρώτης μέρας είχε φτάσει πιο μακριά απ' όσο είχε ταξιδέψει ποτέ στη ζωή της.

Η Κίτι γνώριζε από καιρό ότι έπρεπε να παντρευτεί κάποιον πλούσιο, αλλά υπολόγιζε ότι θα ήταν σε θέση να το κάνει παραμένοντας κοντά στο Μπίντινγκτον και στην οικογένειά της, μιας και το προξενίο με τον Λίνφιλντ είχε σχεδιαστεί και εκτελούνταν με τη βοήθεια της μητέρας της. Στις εβδομάδες και στους μήνες που ακολούθησαν τον θάνατο της μητέρας της είχε νιώσει ακόμα μεγαλύτερη ευγνωμοσύνη που είχε τακτοποιήσει ήδη τόσο βολικά το μέλλον της με τον κύριο Λίνφιλντ, ο οποίος ζούσε

εκεί κοντά. Στις πιο σκοτεινές περιόδους το να γνωρίζει ότι δε θα χρειαζόταν να φύγει από το πλευρό της οικογένειάς της ούτε για μια στιγμή ήταν πράγματι ένα δώρο. Κι όμως, τώρα είχε αφήσει τις περισσότερες αδερφές της πίσω. Με κάθε χιλιόμετρο που η άμαξα τις απομάκρυνε από το Μπίντινγκτον, η πίεση στο στήθος της μεγάλωνε. Ήταν η σωστή απόφαση –η μοναδική απόφαση– που η Κίτι θα μπορούσε να πάρει για την οικογένειά της, αλλά της φαινόταν τόσο λάθος να είναι μακριά τους.

Τι ανόητη που ήταν να εμπιστευτεί την τιμή του κύριου Λίνφιλντ... Παρ' όλα αυτά, ακόμη δεν μπορούσε να καταλάβει πώς είχε πάψει τόσο γρήγορα να είναι ερωτευμένος μαζί της. Η δεσποινίς Σπένσερ ήταν όμορφη, ναι, αλλά πιο πληκτική και από ψάρι· δεν ήταν λογικό να έχει συμβεί τόσο γρήγορα. Εξάλλου είχε την εντύπωση ότι οι υπόλοιποι Λίνφιλντ δεν ήταν και ιδιαίτερα ξετρελαμένοι με τη δεσποινίδα Σπένσερ. Τι της ξέφευγε της Κίτι;

«Τι ανόητη!» ξαναείπε, μεγαλόφωνα αυτή τη φορά. Δίπλα στην Κίτι, η Σέσιλι της έριξε ένα προσβεβλημένο βλέμμα, και τότε η Κίτι πρόσθεσε: «Όχι εσύ· εγώ. Ή, μάλλον, ο κύριος Λίνφιλντ».

Η Σέσιλι επέστρεψε στο βιβλίο της με ένα ξεφύσημα αγανάκτησης. Αφότου ο βαρύς τόμος που της είχε δώσει ο εφημέριος βρέθηκε τελικά, η Σέσιλι είχε επιμείνει να τον πάρει μαζί της, παρόλο που η Κίτι τής επισήμανε ότι ένα βιβλίο τέτοιου μεγέθους και βάρους μάλλον δεν ήταν η καταλληλότερη συντροφιά σ' ένα ταξίδι εκατόν εξήντα χιλιομέτρων.

«Θέλεις να είμαι δυστυχημένη από κάθε άποψη, Κίτι;» την είχε ρωτήσει με δραματικό ύφος η Σέσιλι. Η ειλικρινής απάντηση εκείνη τη στιγμή –ενώ στεκόταν με κατακόκκινο πρόσωπο πάνω από την τεράστια βαλίτσα της αδερφής της– ήταν ναι, αλλά η Κίτι τελικά είχε συνθηκολογήσει, αποδεχόμενη να κουβαλήσει το παράλογο φορτίο ως το Λονδίνο. Βλαστήμησε για ακόμα μία φορά τη γελοία και δαπανηρή απόφαση του πατέρα της να στείλει τη Σέσιλι να λάβει διετή εκπαίδευση στο Ιεροδιδασκαλείο του Μπαθ για Νεαρές Κύριες. Το αποκλειστικό κίνητρο γι' αυτή την

απόφαση ήταν η επιθυμία να συμβαδίζουν με την αριστοκρατία της τοπικής κοινωνίας –με τους Λίνφιλντ, ειδικότερα–, και το μόνο που φάνηκε να έχει αποκομίσει η Σέσιλι από τον χρόνο που πέρασε εκεί ήταν μια παραφουσκωμένη αίσθηση της δικής της διανοητικής ανωτερότητας. Ωστόσο, παρά την παθιασμένη υπεράσπιση του βιβλίου, η Σέσιλι δεν του έδινε ιδιαίτερη σημασία και, αντ’ αυτού, ενοχλούσε την Κίτι με τις ίδιες ερωτήσεις που της είχαν γίνει εμμονή καθ’ όλη τη διάρκεια του ταξιδιού.

«Είσαι απόλυτα σίγουρη ότι κατάλαβες σωστά το γράμμα της θείας Ντόροθι;» ψιθύρισε τώρα, λαμβάνοντας τελικά υπόψη την επανειλημμένη επίπληξη της Κίτι ώστε να μη μοιράζεται τις ιδιωτικές τους υποθέσεις με όλη την άμαξα.

«Πώς αλλιώς θα μπορούσα να το καταλάβω αν όχι σωστά;» είπε μέσα από τα δόντια της η Κίτι, σχεδόν εξαγριωμένη. Αναστέναξε, μαλάκωσε τη φωνή της και άρχισε να εξηγεί και πάλι, με μια ικανοποιητική επίφαση υπομονής. «Η θεία Ντόροθι ήξερε τη μαμά απ’ όταν εργάζονταν και οι δύο στο *Λισέουμ Θιάτερο*. Είχαν πολύ στενή σχέση. Η μαμά μάς διάβαζε τα γράμματά της μεγαλόφωνα. Θυμάσαι; Της έγγραφα ζητώντας τη βοήθειά της, και η θεία Ντόροθι προσφέρθηκε να μας συστήσει στη λονδρέζικη κοινωνία».

Η Σέσιλι δυσανασχέτησε επιδεικτικά.

«Και πώς μπορείς να είσαι σίγουρη ότι η θεία Ντόροθι είναι μια αξιοσεβάστη γυναίκα με σωστή χριστιανική ηθική; Μπορεί να μπούμε σ’ ένα άντρο ακολασίας!»

«Οφείλω να ομολογήσω ότι δε θεωρώ πως ο χρόνος που έχεις περάσει με τον εφημέριο σου έχει κάνει καλό», της είπε αυστηρά η Κίτι. Μέσα της, παρ’ όλα αυτά, είχε κι αυτή κάποιους φόβους αναφορικά με τη θεία Ντόροθι, αν και η μαμά ανέκαθεν επέμενε ότι ήταν πολύ αξιοσεβάστη. Αλλά δε θα ωφελούσε σε τίποτα να το εκμυστηρευτεί στη Σέσιλι, τη στιγμή που η θεία Ντόροθι ήταν πραγματικά η μόνη τους επιλογή. «Η θεία Ντόροθι είναι το μοναδικό άτομο από τους γνωστούς μας που μένει στο Λον-

δίνο. Η οικογένεια του μπαμπά βρίσκεται όλη στην Ευρώπη τώρα: όχι ότι θα μας βοηθούσαν, ούτως ή άλλως. Και έξαλλου είχε την καλοσύνη να πληρώσει για το ταξίδι μας. Δεν μπορούμε να γυρίσουμε την πλάτη στη βοήθειά της».

Η Σέσιλι δεν έδειχνε ακόμη να πείθεται, και η Κίτι έγγειρε πίσω στο κάθισμά της με έναν αναστεναγμό. Και οι δυο τους θα προτιμούσαν να είχε συνοδέψει η Μπέατρις την Κίτι σ' αυτή την αποστολή, αλλά στο τέλος της επιστολής της θείας Ντόροθι υπήρχε μια σαφής οδηγία: *Φέρε την ομορφότερη από τις αδερφές σου*. Και καθώς η Μπέατρις ήταν επί του παρόντος –κατά δική της παραδοχή– μισό κορίτσι, μισό μέτωπο και η Σέσιλι διέθετε μια γλυκιά ομορφιά που ερχόταν σε πλήρη αντίθεση με τη μουντωμένη φύση της, ήταν η προφανής επιλογή. Το ότι ήταν και απίστευτα βαρετή η Κίτι ήλπιζε να μην έχει τόση σημασία. Η Κίτι παρηγοριόταν στη σκέψη ότι η Μπέατρις ήταν πολύ καταλληλότερο άτομο για να της αφήσει τη διαχείριση του σπιτιού και τη φροντίδα των μικρότερων κοριτσιών. Αν ήταν η Σέσιλι στη θέση της, ώσπου να επιστρέψουν, δε θα είχε μείνει σπίτι για να διασωθεί.

«Εξακολουθώ να πιστεύω πως οι προσπάθειές μας θα έπιαναν περισσότερο τόπο αν βρίσκαμε μια τίμια, επικερδή εργασία», έλεγε τώρα η Σέσιλι. «Με την εκπαίδευσή μου, θα γινόμουν εξαιρετική γκουβερνάντα».

Ακολούθησε σιωπή όσο η Κίτι αναλογιζόταν τη φρόνη να αναθέσει την ευθύνη των οικονομικών της οικογένειας στα χέρια της Σέσιλι.

«Όπως και να 'χει», είπε η Κίτι χαμηλόφωνα και προσεκτικά, «η τρέχουσα αμοιβή μιας γκουβερνάντας δεν υπερβαίνει τις τριάντα πέντε λίρες τον χρόνο... Δεν επαρκούν αυτά τα χρήματα, δυστυχώς. Το να παντρευτώ κάποιον πλούσιο πραγματικά είναι ο γρηγορότερος τρόπος για να βγούμε από το αδιέξοδό μας...»

Η Σέσιλι άνοιξε το στόμα της –μάλλον για να εκστομίσει ακόμα ένα επικριτικό, αλλά εντελώς άχρηστο σχόλιο–, αλλά πριν

προλάβει να μιλήσει, τις διέκοψε ένα μικρό αγόρι στο μπροστινό κάθισμα, που είπε δυνατά στη μητέρα του: «Μαμά, φτάσαμε!»

Και πράγματι, κοιτάζοντας έξω από το παράθυρο, διέκριναν το Λονδίνο να απλώνεται αχανές στον ορίζοντα, με ψηλές στήλες καπνού να υψώνονται στον ουρανό πάνω από την πόλη σαν φάροι. Η Κίτι είχε ακούσει τόσο πολλές ιστορίες για το Λονδίνο, για το οποίο οι γονείς της μιλούσαν με τέτοια νοσταλγία σαν για κάποιον καλό φίλο που είχαν χάσει. Της είχαν μιλήσει για το ύψος και το εύρος του, για την ομορφιά και την αρχοντιά του, για τη ζωντάνια και τις ευκαιρίες – η βασίλισσα των πόλεων, έτσι το είχαν αποκαλέσει. Η Κίτι πολύ καιρό λαχταρούσε να τη δει από κοντά αυτή την ξένη γη, που φάνταζε να είναι η πρώτη αγάπη – και το πραγματικό σπίτι – και των δύο γονιών της. Και καθώς άρχισαν να περνούν κανονικά μέσα από την πόλη, η πρώτη της εντύπωση γι’ αυτήν ήταν... βρόμικη. Μαύρη στάχτη παντού, σύννεφα καπνού έβγαιναν από τις καμινάδες φτάνοντας ψηλά στον ουρανό, περιπτώματα αλόγων αφημένα στον δρόμο. Βρόμικη και χασομική, με τους δρόμους να πέφτουν ο ένας πάνω στον άλλο χονδροειδώς, προτού αλλάξουν απότομα κατεύθυνση. Κτίρια με αλλόκοτες κλίσεις, κτίρια που δεν ήταν πάντα τετράγωνα ή παραλληλόγραμμα, αλλά έδειχναν σαν να είχαν σχεδιαστεί τυχαία και άτεχνα από ένα παιδί. Και ήταν ζωντανή πόλη, ναι, αλλά με φασαρία – πολλή φασαρία! Με τον αδιάκοπο ήχο από ρόδες και οπλές να κροταλίζουν στους πλακόστρωτους δρόμους, τις φωνές των πλανόδιων πωλητών και μια αίσθηση φούριας-φούριας-φούριας ολόγυρά τους. Το Λονδίνο ήταν θορυβώδες και χασομικό και βρόμικο, που απαιτούσε την προσοχή και τον σεβασμό και ήταν τόσο...

«Θεσπέσιο...» είπε ξέπνοα. «Σέσιλι, επιτέλους φτάσαμε».

Στο Πικαντίλι κατέβηκαν από την άμαξα και επιβιβάστηκαν σ’ ένα μόνιππο, το οποίο τους πήγε στην οικία της θείας Ντόροθι στη Γουίμποουλ Στριτ. Η Κίτι δεν μπορούσε ακόμη να καταλάβει τη διαφορά ανάμεσα σε αριστοκρατικές και λιγότερο αριστοκρατικές συνοικίες του Λονδίνου, αλλά τη χαροποιούσε το

γεγονός ότι, παρόλο που ο δρόμος της θείας Ντόροθι δεν ήταν τόσο μεγάλωπρεπος όσο κάποιοι άλλοι με επιβλητικά αρχοντικά απ' όπου είχαν περάσει, έδειχνε αρκούντως... καλοβαλμένος, ώστε η Κίτι να γλιτώσει τυχόν ντροπιάσματα. Το μόνιππο σταμάτησε μπροστά από μια στενή οικία, στριμωγμένη ανάμεσα σε δύο άλλες, και αφού η Κίτι αποχωρίστηκε ένα πολύτιμο νόμισμα, ανέβηκαν τα απότομα σκαλιά και χτύπησαν την πόρτα. Άνοιξε μια υπηρέτρια με μαλλιά σε έντονο κόκκινο χρώμα –τι συναρπαστικό να διαπιστώνει ότι η θεία Ντόροθι είχε πραγματικό υπηρετικό προσωπικό–, και οδηγήθηκαν σ' ένα μικρό σαλόνι, όπου βρισκόταν η επίτιμη θεία τους.

Αν και η Κίτι απόδιωχνε πρόχειρα τις αμφιβολίες της Σέσιλι στη διάρκεια του ταξιδιού, έτρεφε έναν κρυφό φόβο μήπως και τις υποδεχόταν μια έντονα φτιασιδωμένη γυναίκα, με κωμική περούκα, άσεμνο γέλιο και νοτισμένα μεσοφόρια, κάτι που δε θα ταίριαζε καθόλου με αυτό που είχε κατά νου η ίδια. Ανακουφίστηκε, λοιπόν, όταν αντίκρισε μια εντυπωσιακή μοντέρνα γυναίκα, με την πληθωρική σιλουέτα της να καλύπτεται άψογα από ένα πρωινό φόρεμα σε ανοιχτό γκρι. Τα καστανά μαλλιά της ήταν ακάλυπτα, αλλά το ανεπίσημο σιλ τής ταίριαζε – τα μάτια της είχαν μια πονηρή λάμψη, που θα ήταν εντελώς παράταιρη αν φορούσε ένα σεμνό μπονέ ή καπέλο χήρας. Η θεία Ντόροθι σηκώθηκε από την καρέκλα της. Στάθηκε ακίνητη, επιθεωρώντας τις για μια στιγμή κάτω από τα πολύ σκούρα φρύδια της. Η Κίτι και η Σέσιλι κρατούσαν την αναπνοή τους, και οι δύο ασυνηθιστα αγχωμένες. Και τότε ένα χαμόγελο. Άνοιξε διάπλατα τα κατάφορτα με κοσμήματα χέρια της.

«Αγάπες μου, μοιάζετε τόσο πολύ στη μητέρα σας!» είπε. Κι εκείνες έπεσαν στην αγκαλιά της.

Η θεία Ντόροθι είχε στριμώξει πολλές ζωές και πολλούς ρόλους μέσα στα σαράντα οχτώ της χρόνια. Ως ηθοποιός, είχε απο-

λαύσει μια ποικίλη και λαμπερή καριέρα επί σκηνης, ενώ εκτός σκηνης περνούσε τις ώρες της ψυχαγωγώντας μια εκλεκτή γκάμα μεταξύ των πιο γενναιόδωρων κυριών του Λονδίνου. Έχοντας συγκεντρώσει ένα διόλου ευκαταφρόνητο χρηματικό ποσό με αυτό τον τρόπο, στα τεσσαρακοστά πέμπτα γενέθλιά της είχε βάψει τα φλογερά κόκκινα μαλλιά της σκούρα καστανά και ξαναβαφτίστηκε, τόσο ως προς το όνομα όσο κι ως προς τη συμπεριφορά, ως εύπορη χήρα Κένταλ. Ως κυρία Κένταλ, άρχισε να απολαμβάνει έναν διαφορετικό τρόπο ζωής στις παρυφές του καλού κόσμου, περνώντας τις μέρες της σε σπίτια όπου –ως νεαρή γυναίκα– είχε περάσει μόνο βράδια. Παρόλο που η Κίτι είχε την ανησυχία μήπως το θρυλικό παρελθόν της θείας Ντόροθι αποτελέσει μάλλον εμπόδιο παρά βοήθεια –εξάλλου οι ηθοποιοί δεν έχαιραν ιδιαίτερου σεβασμού–, από την όλη στάση της ήταν σαφές ότι η μεταμόρφωσή της σε κυρία της υψηλής κοινωνίας ήταν απεργάδιαστη. Βλέποντάς την, η Κίτι ένιωσε πιο σίγουρη ότι η θεία Ντόροθι θα μπορούσε να τις καθοδηγήσει στα επόμενα βήματά τους στο Λονδίνο και να προσφέρει γνώση στην Κίτι αναφορικά με το κυνήγι περιουσίας. Αλλά παρότι η Κίτι είχε χιλιάδες ερωτήσεις να κάνει στη θεία της, το μόνο για το οποίο μιλούσαν τις πρώτες τους λίγες ώρες μαζί ήταν η μητέρα τους.

«Θα ήθελα να έχω έρθει στην κηδεία της», τους είπε η κυρία Κένταλ με ζέση. «Πρέπει να ξέρετε ότι θα είχα έρθει, αλλά ο πατέρας σας θεωρούσε... πως αυτό δε θα ήταν φρόνιμο».

Η Κίτι καταλάβαινε απόλυτα αυτή την αόριστη εξήγηση. Σ' έναν καλύτερο κόσμο θα σήμαινε τα πάντα να έχουν τη θεία Ντόροθι εκεί μαζί τους – να μοιραστούν ιστορίες από τη ζωή της μαμάς παλιά, ώστε να μπορέσουν να μάθουν καινούργια πράγματα για κείνην, έστω κι αν είχε φύγει. Ωστόσο ο κύριος Τάλμποτ είχε ενεργήσει προς το βέλτιστο συμφέρον της οικογένειας, κρατώντας τη θεία Ντόροθι μακριά. Η παρουσία της μπορεί να είχε εγείρει ερωτήματα, και κάποια πράγματα ήταν καλύτερο να μένουν στο παρελθόν.

«Ήταν μια όμορφη μέρα», είπε αντί γι' αυτό η Κίτι, ξεροβήχοντας. «Καθαρή και δροσερή. Θα της άρεσε πάρα πολύ».

«Δεν μπορούσες με τίποτα να την κρατήσεις μέσα αν ο ουρανός ήταν λαμπερός...» αποκρίθηκε η θεία Ντόροθι με ένα πονεμένο, αλλά ειλικρινές χαμόγελο. «Ό,τι μέρα και να ήταν».

«Έκανα και απαγγελία», πετάχτηκε η Σέσιλι. «Από το “Βιβλίο της δούκισσας” – το αγαπημένο της». Κανένας δεν είχε καταλάβει λέξη, βέβαια, σκέφτηκε δίχως να μιλήσει η Κίτι, αλλά η Σέσιλι είχε διαβάσει καθαρά και ωραία.

Πέρασαν πολλές ακόμα ώρες έτσι, ανταλλάσσοντας αναμνήσεις, και πλησίαζαν τις καρέκλες τους σιγά σιγά, έσφιγγαν η μια τα χέρια της άλλης πού και πού, έρχονταν κοντά με αυτό τον σίγουρο, αδιαμφισβήτητο τρόπο των ανθρώπων που έχουν μοιραστεί μια απώλεια. Όσπου η κουβέντα να πάει τελικά στον διαλυμένο αρραβώνα της Κίτι, ο ουρανός έξω είχε σκοτεινιάσει.

«Πολύ καλά κάνατε και ήρθατε», διαβεβαίωσε την Κίτι η θεία Ντόροθι, σερβίροντας τρία γενναία ποτήρια ραταφιά. «Το Λονδίνο είναι το καταλληλότερο μέρος. Τι καταστροφικό που θα ήταν να καταδικαστείς στο Μπαθ ή στο Λάιμ Ρέγκις μια τέτοια ώρα... Θεωρήστε με την καλή σας νεράιδα, αγάπες μου. Είμαι σίγουρη ότι θα μπορέσουμε να κανονίσουμε από ένα εξαιρετικό προξενιό για καθεμιά σας μέσα σε μόλις λίγες εβδομάδες».

Η προσοχή της Σέσιλι –που είχε ξεφύγει λίγο– επέστρεψε διαμιάς στο παρόν. Κοίταξε την Κίτι με γουρλωμένα, επικριτικά μάτια.

«Θεία Ντόροθι, μόνο για μένα θα γίνει προξενιό», είπε σθεναρά η Κίτι. «Η Σέσιλι είναι πολύ μικρή».

Η θεία Ντόροθι φάνηκε να εκπλήσσεται. «Είσαι σίγουρη; Δε θα ήταν φρόνιμο να βρούμε συζύγους και για τις δυο σας;»

«Εντελώς σίγουρη», δήλωσε καταφατικά η Κίτι. Η Σέσιλι ξεφύσησε ανακουφισμένη.

Η θεία Ντόροθι φάνηκε να μην πείθεται, αλλά ανασυντάχθηκε σχεδόν αμέσως. «Ας είναι. Όπως και να 'χει, μπορεί να μας

βοηθήσει να πιάσουμε τις μύγες!» αναφώνησε. «Έχουμε πολλά να κάνουμε πρώτα, να ξέρετε. Πρέπει να ασχοληθούμε με τα ρούχα σας, τα μαλλιά σας, τα...» Έκανε ένα αόριστο νεύμα, που έδειχνε να συμπεριλαμβάνει τα πάντα πάνω τους. «Και δεν έχουμε ούτε μία μέρα για χάσιμο. Η Σεζόν ξεκινάει σε λίγο».

Προκλητικό,
πνευματώδες, πεντανόστιμο,
με μια απίθανη,
ατρόμητη ηρωίδα.

SOPHIE KINSELLA, συγγραφέας

Οι λάτρες
της Τζέιν Όστεν και
του Μπρίτζερτον
θα ξετρελαθούν!

NITA PROSE, συγγραφέας

Το 1818 η τύχη δεν
ευνοεί τις γυναίκες.
Πάντα όμως ευνοεί
όποια τολμά...

Πανέξυπνο, φρέσκο και
πολύ πολύ χορταστικό.

TAYLOR JENKINS REID,
συγγραφέας

Θεϊκό – σκέτη
απόλαυση.

NINA STIBBE, συγγραφέας

Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ

www.psichogios.gr

ΚΩΔ. ΜΗΧΡΗΣ: 26287